

Lästid 7 minuter

Tropisk ö

Chell Johnson

© Läs en bok

I den tidiga gryningen stod hon på stranden och såg ut mot det röda skenet över havet. Först ägnade hon det endast ett förstrött intresse. Men skenet kom fragment av tankar att virvla runt i hennes hjärna. Hon blev otålig och försökte låta bli att se på det. Hon sprang ett stycke längs stranden och kastade sig framstupa och blundade.

Då hon reste sig igen var det röda skenet svagare, men ett svart moln alldeles vid horisonten avtecknade sig skarpt i gryningsljuset. Solskivan började nu komma upp över kanten.

Ett litet oväder, tänkte hon. En liten ovädersunge bara.

Hon sprang bort över stranden igen och försvann in i djungelranden bakom palmerna. Lövverket slöt sig om henne men innan bladen ännu stillnat var hon ute igen med en stor grön vattenmelon i famnen. Hon bar den bort till ett soltak av glesa bruna palmblad och satte sig under det. Hon tog upp ett stort snäckskal ur sanden, skar snabbt melonen i fyra delar och började ljudligt smaska på det röda köttet, medan saften rann ner på hennes bröst och fuktade sanden mellan hennes ben.

Hon var fullkomligt naken och hennes hy var skimrande rödbrun. Hennes bröst hade börjat utvecklas men var ännu små och toppiga. Hennes hår var långt och svart. Det räckte nästan ner till sanden och en stor sandspindel, som kom kravlande, sträckte sig på tre ben och fick tag i ett hårstrå och började klättra upp.

Hon satt med benen brett isär. Medan hon åt på vattenmelon pladdrade hon högt med gutturala ord, som endast hon själv kunde förstå och som endast hon och spindeln hörde.

Mamma och pappa sjuka. Blir aldrig friska. Har blivit bara grenar och fiskben. Som stora döda fiskar.

Inte många vattenmeloner kvar. Måste springa bort på andra sidan bäcken och hitta flera. Måste ta en fisk i dag.

Ett gällt visslande hördes från djungeln och besvarades med samma ljud ur hennes strupe. En stor grön papegoja kom flaxande ut ur ett buskage och satte sig i sanden bredvid henne. Hon grävde ut de stora fröna ur vattenmelon och lade dem bredvid papegojan, som skrockande och visslande började ta dem i sin stora kroknäbb och krossa dem och svälja dem.

Sen fick hon åter syn på molnet vid horisonten. Solen stod redan högt. Hon förstod solen, men hon förstod inte det svarta molnet. Hennes hjärna började arbeta frenetiskt, som i konvulsioner vände den sig och vred sig. Hon

stelnade och melonstycket föll ner i sanden. Papegojan hade ätit upp alla fröna och flaxade visslande tillbaka in i buskagen.

I hennes hjärna började åter fragment av tankar växa fram. Det var samma tankar om och om igen. Hennes ögon stirrade på den svarta fläcken vid horisonten och hennes hjärna vände och vred på samma tankar, samma tankar, samma, samma, samma...

Gå från oss, flicka, gå från oss. Följ stranden, långt, långt, långt... Du måste finna en människa. Finna en människa. En människa..

En stor ödla kom kilande över hennes ben och väckte henne från de förvirrade tankarna. Hon gav upp ett skri och började rulla sig i sanden. Skrikande och vrålade brottades hon med sig själv tills hon blev liggande utmattad, våt av svett.

Så låg hon.

Men vattenmelonerna hade endast släckt hennes törst och hon var fortfarande hungrig. Hon reste sig och sprang med korta lätta steg bort mot udden på andra sidan bäcken. Där klättrade hon ut över de vassa korallblocken och började söka i skrevorna. Snabbt dök hon ner med armen i en håla och fångade en krabba, som hon drämde i en sten flera gånger och bröt upp mot en korallspets, innan den ännu slutat kravla med benen i luften. Hon grävde ur det

slemmiga köttet med handen och sög upp det.

Hon fångade flera krabbor och åt dem. Sedan gick hon på alla fyra åter mot stranden. Hon sprang fram till en kokospalm, som böjde sig ut över vattnet, klängde upp i den och arbetade hårt för att lossa en nöt, som föll i det gröna vattnet med ett plask. Hon släppte sig själv efter den och landade mjukt i vattnet. Med kokosnöten i famnen gick hon tillbaka över bäcken och till palmbladstaket. Hon tog upp en spetsig sten och en större sten och slog med stenarna ett hål i nöten. Sedan lät hon kokosmjölken rinna ner i sin strupe.

Hon lade sig på sidan, drog upp benen och knöt ihop sig. På det sättet låg hon länge och dånade i skuggan av palmbladstaket.

Då hon satte sig upp stelnade hon till som i skräck. Något främmande låg på stranden framför henne. De långa vågorna slog upp över det.

En dugong, tänkte hon. En död dugong. Men så såg hon att hon hade tagit miste.

Ingen dugong. Ingen fisk heller.

Hon satt länge orörlig och såg på den främmande kroppen. Så reste hon sig och gick ljudlöst ända fram till den. Hon hoppade hastigt undan, då hon tyckte att en av de långa tentaklerna rörde sig. Men i samma ögonblick kände hon igen tentakeln. Hon såg på sin egen hand och hon såg

på handen, som tycktes röra sig i sanden. Utan att hejda sig grep hon tag i den. Den var våt och kall. Hon drog i den i tron att den skulle lossna, drog hårdare, men då följde hela kroppen med

Hon drog kroppen ända upp till palmladstaket. Där ställde hon sig på knä och började undersöka den. Hon vände på den och såg ögon stirra livlöst. Hon såg den underliga våta ytterhuden och började slita i den. Hon rev den i bitar.

En ödla, tänkte hon. Kanske en stor ödla..

Men då hon slitit av all den mörka huden såg hon ner på sina egna ben och på kroppens ben och på sina fötter och på kroppens fötter och plötsligt förstod hon.

Som förlamad lade hon sig bredvid kroppen. Hon kröp intill den, tätt intill, och när hon låg så började hon känna något hon aldrig tidigare känt. Det var inte hunger, inte törst. Det var inte att äta sig mätt och inte att släcka sin törst. Det var inte kyla eller värme. Det var inte storm eller regn. Det var inte trötthet, inte sömn.

Jo, kanske sömn. Men då hon öppnade ögonen och såg papegojan sitta i sanden intill förstod hon att hon var vakna.

Hon brydde sig inte om vad det var. Hon låg stilla och smekte kroppen med handen. Hon låg så hela dagen och när fullmånen sken över sandstranden hade hon somnat.

I den tidiga gryningen steg hon hastigt upp och sprang ner i vattenbrynet. Där stannade hon och såg ut över havet. Hon fäste blicken på en punkt i den oändliga linjen, där himmel och hav möttes, och höll den kvar där tills solskivan steg upp. Då gick hon allt längre och längre ut i vattnet, kastade sig framåt och började simma.